

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **T. T. Q.**, narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116175-6/SO-2020,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116175-6/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-4716-39/DP-2019, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. MV-116175-6/SO-2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 6. 2020, č. j. OAM-4716-39/DP-2019, kterým byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s jím navrhovanými důkazy, když odmítl provedení výsledku žalobce a jeho manželky z důvodu nadbytečnosti, ačkoliv bylo zřejmé, že se takto jeho manželka mohla vyjádřit k tomu, jak fatální dopad do jejího života by mělo zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na nutnost výchovy jejich dvou nezletilých dětí, které se zde narodily. Žalovaný dle žalobce též pochybil, když uvedl, že se jedná o řízení o žádosti a žalobce si tedy měl sám obstarat provedení šetření Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) ve vztahu k jeho nezletilým dětem. K tomuto žalobce doplnil, že jeho právní zástupce kontaktoval OSPOD, avšak mu bylo sděleno, že si nemůže na vlastní žádost nechat provést šetření a zpracovat posudek OSPOD.
2. Správní orgány dle žalobce také nepřihlédly k zásadním faktorům svědčícím o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, když zcela pominuly dopad rozhodnutí do života jeho nezletilých dětí. V tomto kontextu tak žalobce namítl rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce současně zdůraznil, že správní orgány byly povinny se zabývat i závažností jím spáchaného trestného činu, což však v daném rozhodnutí nebylo dostatečně učiněno. Žalobce poté zmínil, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, svoji manželku T. T. T. T. a dvě nezletilé děti T. H. V. T. a H. V. T., které se zde narodily, přičemž mají povolený trvalý pobyt. Žalobce na území České republiky řádně platil veškeré daně a podniká, aby obstaral obživu pro svoji manželku a nezletilé děti, které potřebují jeho péči. Sama manželka žalobce zároveň není schopna zajistit obživu pro sebe a jejich děti. Žalobce žije na území České republiky už 6 let a pochybil pouze jedenkrát, za což byl i potrestán.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah napadeného rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem. Nad rámec uvedeného žalovaný doplnil, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

OSPOD může provádět šetření v rodině, a to i na základě podnětu od fyzických osob, avšak šetření musí být vždy důvodné, nelze jej provádět bez jakéhokoli podkladu a musí primárně souviset s výkonem sociálně právní ochrany dětí (viz § 9 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů). Tvzení žalobce, že mu bylo ze strany OSPOD sděleno, že není možné si nechat vypracovat na žádost posudek a provést šetření, je tak zavádějící. Správní orgán I. stupně pak v rámci řízení o žádosti žalobce nebyl nadán pravomocí nařídít OSPOD provedení šetření v rodině žalobce, neboť mohl dát obdobně jako žalobce pouze podnět k provedení šetření, pokud by měl informace, že nezletilé děti žalobce vyžadují sociálně právní ochranu, což však v daném případě neměl. Nedůvodná je dle žalovaného rovněž námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Tímto posouzením se totiž správní orgány zabývaly, přičemž vycházely z podkladů, které měly k dispozici, přičemž byla vzata v potaz i závažnost protiprávního jednání žalobce a jeho rodinné vazby na území, které nebyly nijak zpochybněny. Žalovaný má za to, že se manželka žalobce mohla k otázce možnosti setrvat na území se dvěma nezletilými dětmi vyjádřit i bez nutnosti provedení jejího výslechu. V daném případě tudíž byly dle žalovaného splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno, a to v souladu s platnými právními předpisy.

Posouzení věci soudem

4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
5. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
6. V nyní posuzovaném případě není sporné, že žalobce byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 9. 2019, sp. zn. 15 To 49/2019, pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin (zločin) nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 4 let, jakož i trest propadnutí věci – mobilního telefonu. V důsledku tohoto odsouzení tak správní orgány ve věci postupovaly podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
7. Podle § 44a odst. 4 poslední věty zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

8. Dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na žádost cizince ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
9. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
10. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jím navrhovanými důkazy v rámci vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí.
11. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
12. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
13. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „*Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.*“

14. Vycházejí ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že konkrétně v části týkající se vypořádání důkazních návrhů žalobce (tj. provedení výsledku žalobce a jeho manželky a pořízení stanoviska OSPOD) jsou z napadeného rozhodnutí zřejmé úvahy, které vedly správní orgány k jejich neprovedení, přičemž se z odůvodnění napadeného rozhodnutí v daném ohledu též podává, proč žalovaný považoval námitky žalobce za liché a mylné, a to právě v návaznosti na sporované zjištění skutečného stavu věci. K tomu je možno odkázat zejména na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný ve světle odvolacích námitek žalobce právě těmito právními otázkami zabýval, přičemž zde jasně popsal, proč důkazní návrhy žalobce považoval v řešeném případě za neúčelné a nadbytečné. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou v této souvislosti zřejmé i odkazy žalovaného na odpovídající části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 3 až 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
15. Soud se dále zabýval komplexem námitek žalobce, že správní orgány nepřihlédly k zásadním faktorům svědčícím o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do jeho soukromého a rodinného života, přičemž byly povinny se zabývat také závažností jím spáchaného trestného činu, což však dostatečně neučinily.
16. Pokud se tedy v projednávané věci jedná o otázku nedostatečného a nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, soud předně upozorňuje na závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33, že „[z] judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).“
17. Nelze totiž ztrácet ze zřetele, že Česká republika je smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Úmluvy o právech dítěte. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
18. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i v rozhodnutí, u něhož to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, tak plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, která je součástí právního řádu České republiky, má aplikační přednost před zákonem ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky a současně je přímo použitelná na jednotlivce, tudíž se jí lze účinně dovolávat v jakémkoli soudním i správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-38).
19. Nelze pak přehlédnout ani fakt, že § 46a zákona o pobytu cizinců provádí směrnici Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“), která vychází právě z čl. 8 Úmluvy. Podle čl. 6 odst. 2 této směrnice mohou státy odejmout povolení k pobytu rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, přičemž při přijímání takového rozhodnutí musí vzít

v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí. Podle čl. 17 berou členské státy náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejích rodinných příslušníků. Dle bodu 14 preambule může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. K tomu je možné upozornit na to, že Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18 vyložil, že příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice o právu na sloučení rodiny, na základě pouhé skutečnosti, že byl odsouzen v trestním řízení. Tyto orgány mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu. Kromě toho musí před přijetím rozhodnutí na základě čl. 6 uvedené směrnice provést v souladu s článkem 17 též směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, a ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33).

20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že v cizineckých věcech musí být při posuzování přiměřenosti brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu cizince a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinná situace cizince (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující opravdovost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99). Judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž potvrzuje, že při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území České republiky na základě samostatného pobytového oprávnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34).
21. V kontextu posuzovaného případu je poté nutno zmínit i čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Tuto zásadu převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07). Nejlepší zájem dítěte

neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, č. 30955/12). Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. V takovém případě není dle Evropského soudu pro lidská práva přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10).

22. Za situace, kdy žalobce v nyní posuzované věci již v průběhu správního řízení namítal nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, přičemž k tomu uváděl též konkrétní tvrzení a navrhoval důkazy, bylo třeba, aby se žalovaný touto otázkou přezkoumatelným způsobem a důsledně zabývat bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců povinnost takového posouzení v tomto typu řízení výslovně neukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
23. Vycházeje ze shora uvedeného pak soud v řešeném případě vyhodnotil, že se správní orgány řádně nezabývaly individuálním posouzením dopadů daného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, včetně jeho vlivu na ostatní rodinné příslušníky žalobce [tj. manželku T. T. T. T. a zejména nezletilé děti T. H. V. T. (nar. X) a H. V. T. (nar. X)], kteří jinak mají právo zůstat na území České republiky na základě samostatného pobytového oprávnění. Ačkoliv tedy žalobce v této souvislosti uplatnil zcela konkrétní tvrzení, v nichž poukazoval zvláště na nezletilé děti a jejich závislost na jeho péči, skutečnost, že manželka a jeho děti mají v České republice povolen pobyt, přičemž se zde děti narodily a nyní navštěvují i školu, integraci rodiny na území České republiky, délku jeho pobytu a podnikání, kterým rodině zajišťuje obživu, správní orgány se v namítaných rozhodnutích v kontextu takto poukazovaných okolností věci nijak nezabývaly přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jakož ani nejlepším zájmem jeho dětí dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgány tudíž nepostupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou, neboť ze správních rozhodnutí neplyne, že by nadepsané otázky týkající se rodinného života žalobce na území České republiky, zvláště pak zájem jeho nezletilých dětí, učinily jádrem svého hodnocení, resp. řádně popsaly dopady rozhodnutí do života rodinných příslušníků žalobce a posoudily, zda je takový případný zásah do práva na rodinný a soukromý život odůvodněn naléhavou společenskou potřebou. Správní orgány tak přesvědčivě neodůvodnily, že rozhodnutí ve světle individuálních okolností případu skutečně odpovídá požadavku spravedlivé rovnováhy mezi odkazovanými protichůdnými zájmy.
24. Zcela povšechné konstatování, že je nejlepším zájmem dětí žalobce ve smyslu Úmluvy o právech dítěte, aby v ideálním případě vyrůstali pohromadě v úplné rodině s žalobcem jako jejich otcem a naproti tomu postavený závěr, že ve věci převažuje veřejný zájem na potírání trestné činnosti cizinců, tj. aby nebyl na území České republiky umožněn pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost, jakož i hodnocení, že se žalobce do této situace dostal sám svým protiprávním jednáním, nelze v řešené věci považovat za dostatečné a přezkoumatelné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Takové odůvodnění je totiž ve světle nadepsané judikatury nepřipustně paušalizující a nesvědčící o provedení individuálního posouzení přiměřenosti daného rozhodnutí.

25. Správní orgány tak ve věci nevyjevily svůj pohled na jednání žalobce a neprovedly vzor shora citovaným požadavkům plynoucím z recentní judikatury individuální posouzení charakteru a závažnosti trestné činnosti žalobce k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území České republiky a dále zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci vážení zájmu žalobce na jeho soukromém a rodinném životě. K tomu je zároveň třeba upozornit na fakt, že ze samotného odsuzujícího rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 9. 2019, sp. zn. 15 To 49/2019, se ve vztahu k osobě žalobce a jím spáchanému jednání mj. podává, že mu byl oprávněně uložen výchovný trest odnětí svobody, podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu, a to vzhledem k jeho osobě, a poměrům, s přihlédnutím k dosavadnímu životu a k okolnostem případu, spočívajícím zejména v nižší míře zavinění a okrajovém podílu na trestné činnosti organizované skupiny pachatelů. Zdejší soud přitom nijak nezpochybňuje škodlivost jednání žalobce spočívající ve spáchání závažné drogové trestné činnosti, za což byl pravomocně odsouzen. Přesto však s ohledem na judikurní závěry Nejvyššího správního soudu nelze pomíjet dopady neprodloužení pobytového oprávnění žalobce nejen na něj samotného, ale také na zbylé členy jeho domácnosti, jak už bylo ostatně konstatováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33).
26. Vzhledem k postupu správních orgánů ve věci pak dle hodnocení soudu nebylo v souladu s nadepsanou judikaturou ani dostatečně zjišťováno, nakolik jsou na žalobci jeho manželka a nezletilé děti opravdu závislí, resp. nakolik by pro ně bylo komplikované odcestovat s žalobcem do domovského státu nebo naopak zůstat zde bez jeho přítomnosti. Správní orgány totiž vůbec nezjišťovaly rozhodné a aktuální skutečnosti týkající se jeho rodinného života, přičemž pouze obecným způsobem konstatovaly, že vycestování žalobce bude mít dopad do jeho rodinného života a života jeho rodinných příslušníků, nicméně tento dopad je dle jejich hodnocení zcela přiměřený důvodům, které vedly k neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu soud uvádí, že byť se v posuzované věci jednalo o řízení o žádosti cizince, které je primárně ovládáno dispoziční zásadou, a tudíž bylo ve vlastním zájmu cizince tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, či ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41), nebylo současně možno odhlédnout od faktu, že správní řád stanovuje určité povinnosti i správním orgánům, které musí zejména postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), opatřit podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu), zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první správního řádu), hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu), a vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu).
27. V daném případě, ve kterém se střetává otázka možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázka neudělení pobytového oprávnění cizinci, přitom bylo třeba na základě konkrétních skutkových okolností důsledně vážit protichůdné zájmy žalobce a státu, jak už bylo výše naznačeno. Byla-li však jedna „miska vah“ týkající se právě rodinného života žalobce na území České republiky správními orgány zcela nedostatečně posouzena, resp. v tomto ohledu nebyla učiněna dostatečná zjištění, a to i přes zcela konkrétní návrhy žalobce na doplnění dokazování, jak bude dále popsáno, nebylo v tuto chvíli možno ani provést řádné poměrování, zda mají převážet negativní důsledky plynoucí z osobního jednání žalobce, nebo právě ochrana jeho rodinného života.

28. K tomu pak soud toliko pro úplnost dodává, že se za daných okolností pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu v daném ohledu nabízel zejména žalobcem v průběhu správního řízení opakovaně navrhovaný výslech jeho manželky, neboť právě ten mohl objasnit rodinné poměry, okolnosti jejich společného soužití a intenzitu vazeb žalobce k nezletilým dětem (resp. potvrdit, či vyvrátit tvrzení uváděná žalobcem), přičemž sám žalobce měl nepochybně možnost uplatňovat svá tvrzení v průběhu celého správního řízení, aniž by byl ve věci přímo vyslechnut (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29), což ostatně v tomto ohledu také činil. Naproti tomu soud v kontextu žalobcem rovněž navrhovaného pořízení stanoviska OSPOD v projednávaném případě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021-52, ve kterém bylo právě ve vztahu k zajištění zprávy OSPOD v cizineckých věcech uvedeno, že *„má toliko podpůrný charakter, neboť OSPOD na rozdíl od žalované není správním orgánem, v jehož pravomoci je posouzení přiměřenosti správního vyhoštění z hlediska kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Obdobně lze zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-32, z něhož plyne, že *„[o]bdobně nespátřil Nejvyšší správní soud žádné pochybení v tom, že si správní orgány nevyžádaly stanovisko OSPOD objasňující závažnost dopadů správního vyhoštění stěžovatele na jeho dceru. Jakkoli je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dítěte, neznamená to, že krajské ředitelství nebo žalovaná zcela postrádají kompetenci se k těmto otázkám vyjádřit. Za situace, kdy není stanovisko OSPOD zákonem vyžadováno a správní orgány poskytly vlastní relevantní úvahy o daných skutečnostech, není tento postup nijak závadný.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020-51).
29. Nutno přitom upozornit, že zdejší soud ve věci nijak nečiní kategorický závěr o tom, že by snad bylo zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k jeho dlouhodobému pobytu vyloučeno. Je však přesvědčen, že správní orgány řádně nezjistily a nezohlednily všechny specifické okolnosti, jimiž se případ žalobce vyznačuje, přičemž právní hodnocení provedené správními orgány je v dotčené části značně obecné a povrchní. Lze tedy shrnout, že správní orgány při rozhodování o neprodloužení pobytového oprávnění žalobce náležitě neposoudily, jaké bude mít toto opatření dopady do jeho rodinného a soukromého života a jeho rodiny, přičemž především opomněly vzít v potaz nejlepší zájem žalobcových nezletilých dětí. Soud zároveň zdůrazňuje, že nikterak nebagatelizuje zavrženíhodné jednání žalobce, nicméně zvláště zájmy jeho dětí bylo nezbytné v daném řízení náležitě osvětlit a reflektovat tak, aby tyto nebyly trestány za protiprávní jednání svého rodiče. V posuzovaném případě je tak důležité, aby přijatým opatřením nedošlo k takovému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, resp. jeho rodiny, který by byl zjevně nepřiměřený daným okolnostem.
30. Soud tak s ohledem na veškeré shora popsané okolnosti uzavřel, že napadené rozhodnutí je jednak částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a jednak skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, vyžaduje zásadní doplnění, čímž tedy bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadami podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vady řízení výrokem I. tohoto rozsudku zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V dalším

řízení tak správní orgány provedou důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu poté zejména znovu posoudí a přezkoumatelným způsobem vyloží, zda trestný čin, který žalobce jako žadatel o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu spáchal, je v kontextu § 174a zákona o pobytu cizinců dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území České republiky, a tedy zda ohrožení veřejného zájmu obстоjí v rámci vážení zájmu žalobce a jeho rodinných příslušníků (zejména tedy jeho nezletilých dětí) na jeho soukromém a rodinném životě. Jinak řečeno, zda lze dopady rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

31. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
32. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobci náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a z nákladů zastoupení žalobce advokátem Mgr. Markem Eichlerem stanovených dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávajících se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a v písemném podání nebo návrhu ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (tj. 2 x 300 Kč). Náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku, který nebyl úspěšný, soud žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. června 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu